

Sygn. akt V KK 241/18

POSTANOWIENIE

Dnia 29 listopada 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 29 listopada 2018 r.

sprawy A. U.

skazanego z art. 107 § 1 k.k.s.,

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,

od wyroku Sądu Okręgowego w S.

z dnia 8 stycznia 2018 r., sygn. akt IV Ka [...],

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w S. z dnia 17 sierpnia 2017 r.,

sygn. akt V K [...],

p o s t a n o w i ł

I. oddalić kasację obrońcy skazanego jako oczywiście bezzasadną;

II. obciążyć skazanego kosztami sądowymi za postępowanie kasacyjne.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 sierpnia 2017 r. Sąd Rejonowy w S., w sprawie o sygn. akt V K [...], uznał A. U. za winnego tego, że będąc prezesem spółki z o.o. „A.” z siedzibą przy ul. P. [...], bud. [...] w B., z racji pełnionej funkcji zajmując się sprawami gospodarczymi, a w szczególności finansowymi spółki, w okresie od 5 września 2015 r. do 21 września 2015 r. w lokalu J. przy ul. K. [...] w S., wbrew

przepisom art. 6 ust 1 i art. 14 ust 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych, urządzał gry na automatach: H. nr [...], K. NR [...], to jest, uznał go winnym czynu z art. 107 § 1 k.k.s. i za to na podstawie art. 107 § 1 k.k.s. Sąd wymierzył mu karę 100 stawek dziennych grzywny po 100 zł każda. Na podstawie art. 30 § 5 k.k.s. Sąd orzekł przepadek w/w automatów do gier.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego zrzucając na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 1 i 2 k.p.k. rażące naruszenie prawa materialnego oraz procesowego, które miało wpływ na treść orzeczenia, a to:

- 1) art. 4 ustawy z dnia 12 czerwca 2015 r. o zmianie ustawy o grach hazardowych, poprzez jego niezastosowanie i uznanie, że działalność polegająca na organizowaniu gier na automatach podlega wymogowi uzyskania koncesji, podczas gdy mogła być ona prowadzona na dotychczasowych zasadach (tj. w oparciu o zasadę swobody gospodarczej) do dnia 1 lipca 2016 r.;
- 2) art. 10 § 1 k.k.s. poprzez jego niezastosowanie wobec zachowania oskarżonego, tym samym prowadzące do zaniechania rozważenia przez Sąd I instancji działania oskarżonego w błędzie odnośnie okoliczności stanowiących znamię czynu zabronionego, wyłączającego tym samym umyślność jego działania, a w konsekwencji winę, który to stan prowadzi do wyłączenia odpowiedzialności karnej skarbowej oskarżonego;
- 3) art. 49 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej poprzez jego niezastosowanie, a to z uwagi na powzięcie podejrzenia popełnienia czynu zabronionego przez oskarżonego w sytuacji, gdy przepis według prawa krajowego lub prawa międzynarodowego nie stanowił czynu zabronionego pod groźbą kary w czasie jego popełnienia, przez co działanie Sądu *meriti* wydającego orzeczenie było sprzeczne z naczelną zasadą legalności;
- 4) art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 4 ust. 3 TUE przez błędne przyjęcie, że art. 107 § 1 k.k.s. może stanowić podstawę odpowiedzialności karnoskarbowej osób organizujących gry na automatach wbrew postanowieniom art. 14 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych, podczas gdy obowiązkiem Sądu I instancji, wynikającym z zasady legalizmu, była odmowa zastosowania przepisów ustawy o grach hazardowych, których projekt został, w świetle dyrektywy

98/34/WE, nieprawidłowo notyfikowany Komisji Europejskiej i wobec tego nie mógł być przez organ zastosowany; w rezultacie wyrok uznający sprawstwo i winę oskarżonego w zakresie zarzucanego mu czynu nie znajdował oparcia w kontekście przesłanek uzasadnionego podejrzenia popełnienia czynu zabronionego, które winno się opierać na faktycznie zgromadzonym materiale dowodowym, dającym podstawy do powzięcia takiego przekonania;

5) art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 56 TFUE i art. 4 ust 3 TUE przez błędne przyjęcie, że art. 107 § 1 k.k.s. może stanowić podstawę odpowiedzialności karnoskarbowej osób organizujących gry na automatach wbrew postanowieniom art. 14 w/w ustawy, podczas gdy obowiązkiem Sądu I instancji, wynikającym z zasady legalizmu, była odmowa zastosowania przepisów ustawy o grach hazardowych, które stanowią sprzeczne z art. 56 TFUE nieproporcjonalne ograniczenie swobody przepływu usług na rynku wewnętrznym i wobec tego nie powinien być on podstawą odpowiedzialności karnoskarbowej;

6) art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 4 ust. 3 TUE przez błędne przyjęcie, że art. 107 § 1 k.k.s. może stanowić podstawę odpowiedzialności karnoskarbowej osób organizujących gry na automatach wbrew postanowieniom art. 14 w/w ustawy, podczas gdy obowiązkiem Sądu I instancji, wynikającym z zasady legalizmu, była odmowa zastosowania przepisów ustawy o grach hazardowych, których projekt został, w świetle dyrektywy 98/34/WE, nieprawidłowo notyfikowany Komisji Europejskiej i wobec tego nie powinien stanowić podstawy odpowiedzialności karnoskarbowej, w rezultacie treść orzeczenia nie znajduje uzasadnienia w kontekście obowiązującego prawa i jego subsumcji.

Dodatkowo apelacja zarzucała na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść, a polegający na bezzasadnym przyjęciu:

- iż zachowanie oskarżonego wyczerpało znamiona zarzucanego mu czynu przy błędnym i mylnym ustaleniu Sądu I instancji sposobu, w jaki miał to uczynić, pomimo, że prawidłowo oceniony materiał dowodowy wykluczał taką konstatację;

- że zatrzymane przedmioty służyły do popełnienia przestępstwa lub pochodziły z przestępstwa, podczas gdy stanowią one własność oskarżonego, na dowód czego posiada on stosowne dokumenty, natomiast kwestie związane z ich

użytkowaniem wiązały się z interpretacją prawa w sposób, który wskazywał na legalne ich użytkowanie.

W konkluzji obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.

Po rozpoznaniu tej apelacji, wyrokiem z dnia 8 stycznia 2018 r., w sprawie IV Ka [...], Sąd Okręgowy w S. utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego złożył obrońca skazanego, który w pierwszej kolejności zarzucił wystąpienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. z uwagi na fakt, iż przedmiotowe zachowanie skazanego A. U. było już przedmiotem prawomocnego rozpoznania przez Sąd Rejonowy w R. w sprawie o sygn. akt III K [...] z dnia 25 października 2017 r. oraz przez Sąd Rejonowy w S. w sprawie o sygn. akt III K [...] z dnia 16 października 2017 r.

W kasacji podniesiono z tzw. ostrożności procesowej drugi zarzut – powołując się na podstawę z art. 523 § 2 i 4 k.p.k. Również w tym przypadku obrońca skazanego podniósł wystąpienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k., chociaż zarzut określono jako rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść orzeczenia.

Do tego uchybienia doszło poprzez naruszenie przepisu art. 4 ustawy o zmianie ustawy o grach hazardowych z dnia 12 czerwca 2015 r. (Dz. U. z 2015 r., poz. 1201), który ma charakter abolicyjny i wyłącza możliwość karania na podstawie art. 107 § 1 k.k.s., to jest, naruszenie w okresie przejściowym przewidzianym w tym przepisie, wynikającego z art. 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych zakazu urządzania gier na automatach poza kasynami gry, przez podmioty, które w dniu wejścia w życie ustawy zmieniającej legalnie prowadziły działalność w zakresie organizowania gier poza kasynami, który to przepis nie został zastosowany przez sąd odwoławczy.

W konkluzji obrońca wniósł o uchylenie wyroków Sądu I oraz II instancji i umorzenie postępowania w przedmiotowej sprawie.

W odpowiedzi na złożoną kasację, Prokurator Rejonowy w S. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna i to w stopniu oczywistym, o jakim mowa w art. 535 § 3 k.p.k. Żaden z podniesionych zarzutów nie wskazywał na zaistnienie naruszenia prawa określonego w art. 439 § 1 k.p.k. Podnieść też należy, że z uwagi na rodzaj kary wymierzonej skazanemu, zarzuty kasacyjne muszą zostać poddane analizie jedynie w zakresie możliwości wystąpienia uchybienia w postaci bezwzględnej podstawy odwoławczej.

A zatem po pierwsze, stwierdzono skutek analizy wskazanych w zarzucie kasacyjnym orzeczeń, że wyroki Sądu Rejonowego w R. w sprawie o sygn. akt III K [...] z dnia 25 października 2017 r. oraz Sądu Rejonowego w S. w sprawie o sygn. akt III K [...] z dnia 16 października 2017 r., w ogóle nie dotyczą skazanego A. U., a nadto, nie dotyczą tego samego czynu, jaki został mu przypisany, co czyni zarzut naruszenia art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. oczywiście bezzasadnym. W istocie rzeczy trudno zrozumieć, w jakim celu wskazano powyższe orzeczenia podnosząc zarzut wystąpienia bezwzględnej podstawy odwoławczej. Niezależnie od faktu, iż w postępowaniu brak jakichkolwiek dowodów, by wobec skazanego A. U. zapadł prawomocny wyrok w zakresie tego samego czynu, który obecnie został mu przypisany, należy także odwołać się do ugruntowanego orzecznictwa Sądu Najwyższego. Wynika z niego, że warunkiem przyjęcia stanu prawomocności materialnej jest tożsamość czynu, a nie wyłącznie wzajemne podobieństwo, identyczna kwalifikacja prawna, czy pomieszczenie zachowań w tym samym przedziale czasowym (por. uzasadnienie wyroków Sądu Najwyższego: z dnia 24 marca 2017 r., V KK 24/17, LEX nr 2270906; z dnia 22 maja 2018 r., III KK 331/17, LEX nr 2518853). Podsumowując te rozważania należy stwierdzić, że skoro urządzenie gry hazardowej w postaci gry na automatach (art. 1 ust. 2 w zw. z art. 2 ust. 3 i 5 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych) wymaga uzyskania koncesji na kasyno gry (art. 6 ust. 1 ustawy), a koncesja taka udzielana jest w odniesieniu do jednego kasyna, prowadzonego w ściśle określonym (geograficznie) miejscu (art. 41 ust. 1, art. 42 pkt 3 i art. 35 pkt 5 tej ustawy), to zachowanie osoby, która nie posiadając koncesji na prowadzenie kasyna podejmuje działanie w postaci urządzania gry na automatach w różnych miejscach (miejscowościach, lokalach), stanowi każdorazowo - od strony prawnokarnej - inny czyn, podjęty z zamiarem naruszenia tych przepisów w każdym

z tych miejsc. Uprzednie prawomocne skazanie za przestępstwo z art. 107 § 1 k.k.s., popełnione w innym miejscu, w warunkach czynu ciągłego (art. 6 § 2 k.k.s.), w którym czas jego popełnienia obejmuje czasokres popełnienia czynu z art. 107 § 1 k.k.s., co do którego toczy się jeszcze postępowanie karne skarbowe, nie stanowi w tym późniejszym procesie przeszkody procesowej w postaci powagi rzeczy osądzonej, albowiem nie jest spełniony warunek tożsamości czynów (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 września 2018 r., V KK 415/18, OSNKW 2018, z. 10, poz. 71).

Również drugi zarzut dotyczący rażącego naruszenia art. 4 ustawy z dnia 12 czerwca 2015 r. o zmianie ustawy o grach hazardowych, co miało z kolei spowodować wystąpienie bezwzględnej podstawy odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k., okazał się oczywiście bezzasadny. W sprawie nie doszło bowiem do wystąpienia „innej okoliczności wyłączającej ściganie”, która uniemożliwiałaby prowadzenie postępowania karnego.

Kwestia tego, czy przepis art. 4 ustawy z dnia 12 czerwca 2015 r. o zmianie ustawy o grach hazardowych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1201) ma charakter abolicyjny i czy tym samym wyłącza możliwość karania na podstawie art. 107 § 1 k.k.s. za naruszenie przepisów skarbowych w zakresie wynikającego z art. 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych zakazu urządzania gier na automatach poza kasynami gry, podmiotów w okresie przejściowym przewidzianym w tym przepisie, które w dniu wejścia w życie ustawy zmieniającej legalnie prowadziły działalność w zakresie organizowania gier poza kasynami, była już wielokrotnie przedmiotem rozpoznania przez Sąd Najwyższy. W orzecznictwie występuje konsekwentny pogląd, że art. 4 wspomnianej ustawy nie wyłącza (co do zasady) odpowiedzialności karnoskarbowej osób, które w okresie przejściowym – czy też przedtem – prowadziły działalność w zakresie organizowania gier poza kasynami bez wymaganej prawem koncesji.

Notyfikacja Komisji Europejskiej projektu nowelizacji ustawy o grach hazardowych weszła w życie w dniu 3 września 2015 r. (ustawa z dnia 12 czerwca 2015 r. o zmianie ustawy o grach hazardowych). Od tego też dnia możliwe było ściganie na podstawie art. 107 k.k.s. w zw. z art. 6 i 14 ustawy o grach hazardowych. Jednak zgodnie z art. 4 ustawy, podmioty prowadzące działalność w

zakresie, o którym mowa w art. 6 ust 1 - 3 lub w art. 7 ust. 2, w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy miały obowiązek dostosowania się do wymogów określonych w ustawie o grach hazardowych w brzmieniu nadanym jej tą ustawą, do dnia 1 lipca 2016 r. Nie sposób nie zauważyć, że inkryminowane zachowanie skazanego miało miejsce w okresie, w którym biegł ten okres przejściowy – czyli od 5 września 2015 r. do 21 września 2015 r. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z dnia 28 kwietnia 2016 r., w sprawie I KZP 1/16, (OSNKW 2016, z. 6, poz. 36), odmawiającego podjęcia uchwały wskazał, iż zupełnie oczywistym jest i nie budzi żadnych wątpliwości interpretacyjnych, że art. 4 ustawy z dnia 12 czerwca 2015 r. w przypadku urządzania gier na automatach dotyczy tylko i wyłącznie podmiotów prowadzących działalność we wskazanym zakresie zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy o grach hazardowych, czyli posiadających wymaganą koncesję na prowadzenie kasyna. Stwierdził także: „Ustawowe określenie adresatów unormowania zawartego w art. 4 ustawy z 2015 r. o zmianie ustawy o grach hazardowych, jako: "podmiotów prowadzących działalność w zakresie, o którym mowa w art. 6 ust. 1-3 lub w art. 7 ust. 2, w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy", dotyczy tylko tych podmiotów, które w tym dniu spełniały kryteria, o których mowa w powołanych przepisach u.g.h. Skoro przepis art. 4 ustawy z 2015 r. o zmianie ustawy o grach hazardowych wprost odesłał do treści m.in. art. 6 ust. 1 u.g.h., tym samym zakreślił zbiór adresatów norm z niego wynikających wyłącznie do tych podmiotów, które w dniu wejścia w życie nowelizacji prowadziły działalność w ramach tego ostatniego przepisu. Odesłanie do art. 6 ust. 1 u.g.h. w żaden inny sposób interpretowane być nie może, jako że przepis ten przecież w innym brzmieniu nie występował”.

Sąd Najwyższy konsekwentnie stoi na stanowisku, że przepis art. 4 ustawy z dnia 12 czerwca 2015 r. o zmianie ustawy o grach hazardowych dotyczy tylko podmiotów, które ww. działalność prowadziły zgodnie z prawem, a nie wszystkich podmiotów, nawet tych, które tę działalność prowadziły wbrew regułom z art. 6 ust 1 - 3 oraz art. 7 ust 2 ustawy o grach hazardowych. Ten pogląd jest popierany w judykaturze także w orzecznictwie sądów administracyjnych. Tak np. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Szczecinie w wyroku z dnia 11 stycznia 2017 r., w sprawie II SA/Sz 1371/16, (LEX nr 2198405), stwierdził - „Artykuł zezwalający podmiotom prowadzącym w dniu wejścia w życie ustawy nowelizującej działalność w zakresie,

o którym mowa w art. 6 ust. 1-3 lub w art. 7 ust. 2 u.g.h. na dostosowanie się do wymogów określonych w znowelizowanej ustawie o grach hazardowych do dnia 1 lipca 2016 r., dotyczy wyłącznie podmiotów, które prowadziły taką działalność zgodnie z ustawą o grach hazardowych w brzmieniu sprzed 3 września 2015 r. (na podstawie koncesji albo zezwolenia). Zarzut o pominięciu terminu do dostosowania się do wymogów wprowadzonych przez ustawę zmieniającą do dnia 1 lipca 2016 r. jest nieuzasadniony”. (podobnie wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie z dnia 6 kwietnia 2017 r., sygn. akt II SA/OI 27/17, LEX nr 2281813).

W przedmiotowej sprawie nie można także uznać, by skazany A. U. działał w usprawiedliwionym błędzie co do treści ustawy. W wyroku z dnia 18 maja 2018 r., sygn. akt III KK 426/17, (LEX nr 2556098), Sąd Najwyższy wskazał - „Art. 107 § 1 k.k.s. ma charakter normy blankietowej, a jej uzupełnienie stanowią przepisy ustawy o grach hazardowych. Błąd w postaci nieświadomości, że działa się wbrew przepisom wskazanej ustawy oznacza, że sprawca nie zna dopełniającego normę blankietową przepisu prawa i nie wie tym samym, że jego naruszenie jest zabronione przez prawo karno-skarbowe, bądź też sprawca zna przepisy u.g.h. i wie, że jego zachowanie jest w świetle tych przepisów bezprawne, nie wie tylko, że naruszenie konkretnego przepisu podlega sankcji karno-skarbowej. Nieświadomość karalności określona w art. 10 § 4 k.k.s. nawiązuje do okoliczności wyłączającej karalność ujętej jako nieświadomość tego, że czyn tego rodzaju jest zagrożony karą. Błąd tego rodzaju jeżeli wystąpił wyłącza winę. Wyłączenie winy przy błędzie co do karalności następuje jednak wyłącznie wówczas, gdy błąd ten jest usprawiedliwiony”.

Nie można więc zasadnie twierdzić, że sprawca działał w sposób „legalny”, skoro nie posiadał wymaganej przepisami prawa koncesji na prowadzenie takiej działalności także przed skutecznym wejściem w życie notyfikowanych przepisów, a po ich wejściu w życie o koncesję nawet nie wystąpił. Sąd Najwyższy podkreślał w swoim orzecznictwie, że nie można powoływać się skutecznie na niezawinioną nieświadomość stanu prawa, jeżeli z ustalonych faktów wynika, iż sprawca nie tylko nie starał się w sposób należyty zapoznać z obowiązującym uregulowaniem, choć miał możliwość to uczynić u przedstawicieli właściwych organów, ale wręcz

wyrażnie z takiej możliwości zrezygnował (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 lutego 1997 r., II KKN 124/96, OSNKW 1997, z. 5 – 6, poz. 46). A zatem, jeśli skazany A. U. miał wątpliwości w tym zakresie (co wynika z jego obecnej linii obrony), to spoczywał na nim prawny obowiązek rozwiania tych wątpliwości. Przepisy prawa oferowały właściwą w tym zakresie ścieżkę - treść przepisu art. 2 ust. 6 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych stanowi - "Minister właściwy do spraw finansów publicznych rozstrzyga, na wniosek lub z urzędu, w drodze decyzji, czy gry lub zakłady posiadające cechy wymienione w ust. 1-5a są grami losowymi, zakładami wzajemnymi, grami w karty albo grami na automacie w rozumieniu ustawy". Nawet, jeśli oczywistym jest, że przepis art. 2 ust. 6 w/w ustawy nie wprowadza bezwzględnego nakazu uzyskania decyzji Ministra Finansów w każdej bez wyjątku, przewidzianej w tym przepisie sprawie, to jednak konieczne jest to zawsze w przypadku, gdy podmiot prowadzący taką działalność gospodarczą powziął wątpliwości w zakresie urządzanej gry (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 maja 2018 r., III KK 392/17, LEX nr 2553870).

Tak więc nie można uznać, że zasadne jest twierdzenie, iż skazany A. U. działał w błędzie odnośnie okoliczności stanowiących znamię czynu zabronionego, wyłączającego tym samym umyślność jego działania, a w konsekwencji winę, który to stan prowadzi do wyłączenia odpowiedzialności karnej skarbowej sprawcy. Nie mógł bowiem opierać się jedynie na tej przesłance, że „wątpliwą była interpretacja art. 4 ustawy z dnia 12 czerwca 2015 r. o zmianie ustawy o grach hazardowych”. Słusznie więc doszedł do wniosku Sąd odwoławczy, że w tej sprawie nie mógł znaleźć zastosowania przepis art. 10 § 1 k.k.s. Należy przyjąć, że skazany prowadząc działalność w zakresie gier hazardowych musiał mieć świadomość tego, iż w polskim porządku prawnym działalność polegająca na urządzaniu gier na automatach zawsze była działalnością koncesjonowaną, reglamentowaną przez państwo. Brak również podstaw, by zasadnie móc twierdzić, że brak notyfikacji przepisów ustawy polskiej Unii Europejskiej miał zmienić tego rodzaju stan prawny. Tak więc nie sposób przyjąć, iż skazany mógł na tej podstawie uważać, że w czasie obowiązywania przedmiotowej ustawy, a więc od roku 2009, przedsiębiorca prowadzący tego rodzaju działalność nie musi posiadać koncesji, o której uzyskanie zresztą nigdy się nawet nie starał. Również sformułowanie przepisów

przejściowych nie uprawniało do twierdzenia, że pozwalają one na prowadzenie działalności w zakresie gier hazardowych bez żadnego zezwolenia, czy koncesji. Opieranie się na takiej wykładni tego przepisu stanowiłoby bowiem jawne omijanie prawa i wykorzystywanie przepisu przejściowego jako normy kompetencyjnej. Co więcej, skazany jako profesjonalista w tej branży (co wynika z akt sprawy) powinien przykładać podwyższoną staranność przy realizacji uprawnień i obowiązków związanych z uczestnictwem w obrocie gospodarczym, czego nie można utożsamiać z ograniczeniem gwarantowanej Konstytucją RP wolności gospodarczej.

Biorąc pod uwagę powyższe argumenty, kasację należało uznać za oczywiście bezzasadną i oddalić w trybie art. 535 § 3 k.p.k. O kosztach sądowych postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k., obciążając nimi skazanego.